

De Calvarieberg naar «Barchoem Kark»

Kroksteen, april 1947¹

Ge komt van het Noord, ge komt van het Zuid. 't Is altijd en overal hetzelfde liedeke. De eerste rijdt voorbij omdat zij 'in retard' is, de tweede idem, omdat zij aan overbevolking lijdt. De derde stopt. Ge stapt in. Ten minste, ge denkt dat ge instapt, want eer ge van zijn leven met uw linkervoet op de voettrede staat, geeft 'hem' al gas. Laat maar doen jongens, we rijden toch weer al...

Maar als ge dat denkt, dan zijt ge van gisteren. Die flik, die daar met zijn fluitje fluitensgereed staat, fluit op dat fluitje. 'Er binnen of er af, hé!' keelt de man van de wet.

Hierop worden de haringen nu keuriger in hun blikje geperst. Dat is niet ernstig, héé! En na die fluiting wordt er weer gefloten: Rij op! Zestig meter kruipt ons sardienen doos voort. Dan valt ze krakend in onmacht. Geen stroom. Ondertussen bengelen er al nieuw aangekomen aan dat zweefrek. Rij op! Er is stroom. En we rijden. De frisse bries speelt in uw blonde lokken. Joechoe!

Daar hebben we de 'resseveur'. – 'Abonnee'. – 'Laat es zien, hé, mannen!'

De goocheltoer aan het zweefrek wordt van een zeldzame pracht. De blondlokkige held zwiert zonder houvast aan het rek, en hij duwt erbarmelijk zijn zweefbewijs onder des resseveurs neus. We stoppen. Er is een halt. Nieuwe lading wordt ingenomen.

Een dikke, bejaarde sardien maakt van zijn neus: 'Allez, schuif es naar binnen, hé, d'r kunnen nog twintig bij!'

Ene van de K.A.B. zegt: 'Als ze niet alle twintig van uw postuur zijn, zeker?!'

De resseveur speelt op zijn poot: 'Blijft daar nu es niet in dat deurgat staan. Schuift maar door!' We schuiven door. En we rijden. Het is acht uur.

Daar verrijst in de glorierijke morgenzon het Koninklijk Atheneum «Barchoem Kark» !!

De studenten ondernemen drummend hun rush naar het deurgat.

'Pardon, ma'k es passeren!'. 'Pardon'!. We zijn in het deurgat.

Die dikke sardien van daarstraks mort wrevelig: 'Een ogenblikke, ze moeten hierachter er ook af!' Hij kronkelt om zijn dikbuikig postuur uit het gedrang te houden.

We ondernemen een stormaanval. Op de voettrede draait ge u categoriek om: 'Wilt ge mijn frak es loslaten, mijnheer!'. En ge houdt uw knoop in de handen. Ge trapt tamelijk brutaal op de lieve tenen van een lieve, jonge dame, die haar plaatske in die sardienenkist ook wil hebben. Oef! We zijn er. Ge steekt de straat over en ligt bijna onder een auto. Ge trekt uw klak recht en steekt de knoop in uw zak. Nog even terug uw klak afnemen, want de Mon staat op wacht. Da's alles. En ge zijt in veilige haven.

KROKSTEEN

¹ In 'Wij Studenten...' vroeg R. De Belser – verwijzend naar Vermeylen en Rodenbach – zijn schoolgenoten om bijdragen te leveren voor *Wij*. Voorts schreef hij in dezelfde *Wij*-aflevering van december 1946:

Gij die klaagt dat *Wij* te ernstig zijn, bezorg ons uw bijdrage 'in 't zotte'.

Gij die pruilt dat *Wij* te licht zijn, draag wat bij 'in 't vroede'.

Zijn bijdragen waren serieuze verhalen en stukken. Om te laten zien, dat ook bijdragen 'in 't zotte' werden geplaatst, schreef hij over de lijdensweg met de tram naar het Koninklijk Atheneum Berchem en drie korte studentikoze verhaaltjes. De begeleider van de schoolkrant plaatste deze stukken onder de schuilnaam Kroksteen.